

Co padá z nebe

Na zem se tiše z nebe snáší sníh. Všechno je najednou čisté a krásné. Ale jenom na chvíli. Dětem sníh působí radost, dospělým problém. Ještě jsme se nenaučili odklízet jej z našich cest dostatečně rychle, a tak statečně kloužeme zasněženými cestami a ulicemi. Také si říkám, že sníh nebereme dost vážně. Možná nám chce povědět, že je čas trochu zpomalit a zahřát se s rodinou či přáteli u rodinného krbu. Někdy je mi sněhu trochu líto. Z nebe padá v dokonalých vločkách jako čistě bílý. Jeho pozemská mise ovšem poruší jeho krásu i čistotu. Brzy je z něho černá otravná břečka. Napadá mě, že obecně míváme problém s tím, co padá z nebe, ať už je to sníh, déšť anebo Boží slovo, požehnání či soudy. Stojí nám v cestě. Odklízíme vše, co se nám staví do cesty, a nakonec jsme schopni ono nebeské požehnání pošpinit a zneuctit. Mám radost z toho, že jako to sníh nevzdal a tiše padá a padá, podobně i Boží láska se snáší na každého člověka a čeká, že ji jednou neodklidíme, ale necháme se jí zastavit, necháme jí padnout na sebe a naučíme se s ní žít.

Pojďte, projednejme to spolu, praví Hospodin. I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejší jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna. Izajáš 1,18